

Sygn. akt III AUa 1576/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Anna Rodak (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Nagy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 września 2017 r. w Ł.

sprawy **J. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 24 października 2016 r. sygn. akt V U 870/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. na rzecz J. G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

III AUa 1576/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Kaliszu zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. W.. z dnia 17.06.2015r., i przyznał J. G. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2015 r.

Powyższy wyrok został poprzedzony następującymi ustaleniami faktycznymi:

J. G. urodził się (...) Nie jest członkiem OFE. Na dzień 01.01.1999r. udowodnił staż pracy w wymiarze 26 lat, 7 m-cy i 10 dni, w tym, jak przyjął organ rentowy, staż pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w rozmiarze 9 lat, 6 m-cy i 8 dni w tym okres pracy wykonywanej: od 21.08.1979r do 28.02.1981r. w (...)A. we W. oraz od 23.04.1981r. do 15.09.1983r., od 17.09.1983r. do 16.10.1983r., od 19.10.1983r. do 18.12.1983r. od 27.12.1983r. do 01.06.1986r., od 02.01.1996r. do 31.08.1996r., od 05.10.1996r. do 30.12.1997r. i od 02.01.1998r. do 31.12.1998r. we (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Grupa Jedyńka (...) „ S.A. we W..

Odwołujący aktywność zawodową rozpoczął w dniu 11.08.1971r.w (...) K., gdzie pracował do dnia 30.06.1975r. Następnie, w okresie od 13.08.1975r. do dnia 31.08.1977r. ubezpieczony pracował w „ P. „ w K., a od 16.09.1977r. do 31.03.1979r. ponownie w (...) w K.. W okresie od 10.04.1979r. do 18.08.1979r. J. G. pracował w B. – (...) Kombinacie

(...), a w okresie od 21.08.1979r. do dnia 28.02.1981r. jako betoniarz, we (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) we W..

Pracę w okresie objętym niniejszym sporem, a więc we (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Grupa Jedyńska (...) „S.A., odwołujący rozpoczął w dniu 23.04.1981r., a zakończył w dniu 02.03.2004r. W okresie obejmującym lata 2004 – 2013r., pracował J. G. we (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...)A. we W.

W związku z ustaniem zatrudnienia „ Jedyńska (...) „, wystawiła J. G., w dniu 09.09.2014r., świadectwo pracy w którym zaświadczone, że w okresie zatrudnienia wykonywał pracę w charakterze betoniarza, z tym, że w okresie od 02.08.1982r., do dnia 06.09.1983r. i od 21.07.1986r. do 31.12.1989 r.pracę wykonywał w W. Republice Ludowej, od 19.09.1991r. do 10.01.1993r. i od 02.02. do 08.04.1993r. w Czechach, a od 16.11.1995r. do 28.09.1996r. w Niemczech. Dalej wskazano, że od 02.1986r. odwołujący pracował jako monter –ślusarz, a od 02.10.1996r. jako ślusarz – spawacz. Zaznaczono, że J. G. pracował w wymiarze pełnego etatu, a w punkcie 8 świadectwa, że wykonywał prace w warunkach szczególnych, w charakterze ślusarza – spawacza „....wykaz (...)”

W dniu 05.05.2004r., (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) Grupa (...) Jedyńska „, wystawiło odwołującemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym podało, że w okresach: od dnia 23.04.1981r. do 15.09.1983r, od 17.09. do 16.10.1983r. i od 19.10.1983r. do 18.12.1983r. i od 27.12.1983 r do 01.06.1986r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał prace przy układaniu masy betonowej na budowie oraz przy wyrobie elementów i prefabrykatów, na stanowisku betoniarza, „...wymienionym w wykazie A część.. - ..., dz. V poz. 4 pkt. 3 – stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 9 (...) z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w budownictwie, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę (Dz.U. (...) Nr 3 poz. 6)”.

Kolejne świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych wystawiła „ Jedyńska „ wnioskodawcy w dniu 06.05.2004r., na okresy obejmujące czas między 02.01. – 31.08.1996r, 05.10.1996 – 30.12.1997r., 02.01.1998 – 26.06.00r., 29.11.00 – 26.01.04r. oraz 28.01. – 02.03.04r.. Wskazano w nim na prace odwołującego wykonywane na stanowisku spawacza – ślusarza, a opisane „...w wykazie A część ..-...,dz. XIV poz. 12 pkt 1 – stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 9 (...) z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie stanowisk pracy w budownictwie, na których są wykonywane prace w warunkach szczególnych, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę (Dz.U. (...) Nr 3 poz. 6)”.

Wymienione wyżej okresy są okresami uwzględnionymi przez organ rentowy.

Umowę o pracę z (...) Przedsiębiorstwem Budownictwa (...), zawarł J. G. w dniu 23.04.1981r.. Powierzono mu pracę na stanowisku betoniarza, w pełnym wymiarze czasu pracy. Jeszcze w miesiącu lipcu tego roku został odwołujący poddany „ egzaminowi z posiadanych umiejętności w zawodzie monter „ i przeszerogowany płacowo w zawodzie monter/betoniarz. Dalej wystawiano odwołującemu tzw. „zaświadczenia kwalifikacyjne „ - w zawodzie monter konstrukcji stalowych.

W dniu 29.06.1982r. ubezpieczony zawarł z zakładem umowę o pracę na tzw. ”eksporcie„. Został skierowany do pracy w byłej (...), jako betoniarz, gdzie ostatecznie (w wyniku kolejnych aneksów) pracował do dnia 30.09.1983r. W kwestionariuszu osobowym z dnia 02.11.1983r. J. G. napisał, że od dnia 23.04.1981roku pracuje jako monter konstrukcji stalowych. W świadectwie kwalifikacyjnym z dnia 28.03.1985r. napisano, że J. G. jest zaszeregowany na stanowisku betoniarza, a w protokole komisyjnego zaszeregowania (przeszerogowania) z dnia 01.06.1985r. napisano, że J. G. jest zatrudniony w zawodzie monter konstrukcji stalowych. W opinii z dnia 24.03.1986r., wystawionej na okoliczność planowanego przez odwołującego wyjazdu na tzw. „ eksport „ napisano, że J. G. pracuje jako monter konstrukcji stalowych. W życiorysie z tego samego dnia ubezpieczony napisał, że od 01.04.1981r. podjął pracę w (...) nr (...) na stanowisku montera konstrukcji stalowych. „...gdzie pracuję do chwili obecnej „. W kolejnym zaświadczeniu kwalifikacyjnym z dnia 03.04.1986r. zakład pracy potwierdził, że J. G. jest zaszeregowany na stanowisku betoniarza, aby w kolejnym, z czerwca tego roku napisać, że otrzymuje stawkę wynagrodzenia godzinowego, na stanowisku ślusarza, „...zgodnie z dyplomem mistrza w tym zawodzie „. Poprzedziło to podanie odwołującego z dnia 26.05.1986r.,

na którym specjalista ds. zatrudnienie odnotował, że J. G. jest zaszerogowany w zawodzie montera konstrukcji stalowych. Wcześniej, bo w dniu 10.04.1986r. zaświadczone, że J. G. z dniem tym został rozliczony z budowy w K.. Tam, jak zaznaczył w podaniu „ o podwyżkę „, pracował jako monter konstrukcji stalowych. W dniu 21.07.1986r. odwołujący zawarł z pracodawcą umowę o pracę w ramach tzw. eksportu . Skierowano go do pracy w byłej (...), do dnia 31.12.1986r., na stanowisko montera konstrukcji stalowych. W efekcie kolejnych aneksów, umowę powyższą przedłużono do dnia 31.12.1988r. W protokole z dnia 01.05.1988r. zapisano, że J. G. pracuje na budowie szpitala w B., jako monter c.o. , natomiast w zaświadczeniu kwalifikacyjnym z dnia 05.01.1988r. napisano, że odwołujący wynagradzany jest na stanowisku pracy betoniarza. Z protokołu komisyjnego przeszerogowania z dnia 01.07.1990r. wynika, że w okresie tym był J. G. zatrudniony na budowie „ Polmos – L. „, przy montażu konstrukcji stalowych.

W dniu 31.05.1991r. „ P. – M. „ Sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Budowlano – (...) w P., zwróciło się do „ Jedyńki „ z wnioskiem o przekazanie J. G., od dnia 01.06.1991r., na zasadzie porozumienia stron – zakładów, na co otrzymało zgodę jego dotychczasowego pracodawcy. We wniosku zaznaczono, że J. G. wykazuje wolę przejścia do „ P. „. W związku z tym, w dniu 31.05.1991r. wystawiono odwołującemu świadectwo pracy w którym zaznaczono, że pracował w „ Jedynce „, od 23.04.1981r. do 31.05.1991r., na stanowisku betoniarza i montera konstrukcji.

W dniu 31.07.1991r. odwołujący wrócił do pracy we (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...). Podpisał z zakładem umowę o pracę z miejscem jej wykonywania – Czechy, na stanowisku pracy spawacza, od dnia 31.07.1991r., na czas nieokreślony. Przejście odwołującego do pracy w „ Jedynce „, poprzedziło porozumienie zawarte z „ P. – M. „ Sp. z o.o. w P..

W dniu 16.09.1991r. zawarł odwołujący z zakładem umowę o pracę na tzw. eksporcie. Skierowano go do pracy w Republice Czeskiej, na stanowisko betoniarza, na czas do 31.12.1991r. W efekcie pracował tam do dnia 14.01.1993r. W karcie osobowej pracownika napisano, że umowa wygasła z tym właśnie dniem.

W dniu 29.01.1993r. strony zawarły kolejną umowę o pracę w Czechach, tym razem na stanowisku montera – spawacza, która trwała do dnia 16.04.1993r. Ostatni aneks przedłużający jej trwanie do tego właśnie dnia, pochodzi z dnia 27.03.1993r. Z dniem 01.02.1993r. otrzymał natomiast J. G. nową stawkę wynagrodzenia, na stanowisku spawacza.

Dnia 10.05.1993r. zawarł odwołujący z „ Jedyńką „ kolejną umowę o pracę. Zapisano w niej, że powierza się mu pracę w rozmiarze 1/2 etatu, na czas określony – do dnia 30.06.1993r., na budowach zlokalizowanych na terenie D., na stanowisku robotnika gospodarczego, aby w dniu 01.07.1993r. zawrzeć kolejną umowę na czas określony (do dnia 30.09.1993r.), z miejscem jej świadczenia – B., nadal w rozmiarze 1/2 etatu, na stanowisku robotnika budowlanego. Jednocześnie, w zaświadczeniu kwalifikacyjnym z dnia 01.07.1993r. napisano, że odwołujący pracuje na stanowisku operatora węzła. W miesiącu czerwcu roku 1993 odbył J. G. kurs operatora węzłów betoniarskich. Stosowne zaświadczenie zaś uzyskał zainteresowany w dniu 21.06.1993r. W dniu 01.10.1993r. odwołujący zawarł kolejną umowę terminową, do dnia 31.12.1993r., na stanowisku robotnika budowlanego, z miejscem jej świadczenia – B., również w wymiarze 1/2 etatu. Dalsze, zachowane w aktach osobowych odwołującego umowy o pracę o takim charakterze i w takim wymiarze, pochodzą z dnia 16.05.1994r., 01.10.1994r. i 01.01.1995r.

W dniu 01.01.1995r. odwołujący zawarł z zakładem umowę o pracę na terenie Niemiec, do dnia 05.04.1996r. Powierzono mu pracę w pełnym wymiarze godzinowym, na stanowisku „ mks„Stanowisko pracy – monter, nadal w M., wskazano w umowie z dnia 13.11.1995r., zawartej do dnia 31.12.1995r. oraz z dnia 06.04.1996r., zawartej do dnia 06.06.1996r. W dniu 02.01.1996r. otrzymał odwołujący nową stawkę wynagrodzenia, na stanowisku ślusarz – spawacz. W piśmie o tym stanowiącym zaznaczono, że J. G. pracuje w RFN. Ostatnią umowę o pracę w RFN przedłużono mu ostatecznie do dnia 27.09.1996r. W „ zawiadomieniu „, z dnia 27.09.1996r. zakład pracy stwierdził, że J. G. pracował w M. jako monter.

W aktach osobowych odwołującego znajdują się, zaświadczenia lekarskie potwierdzające jego zdolność do pracy, pochodzące z lat 1990- 1998, które opiewają na stanowiska monter – spawacz, spawacz, ślusarz – spawacz, przy czym

w zaświadczeniach z roku 1990, 1991, 1993, 1994, 1995, 1997 i 1998r. zaznaczono, że odwołujący jest zdolny do pracy na wysokości.

W okresie pracy wykonywanej w latach 1993-1995, odwołujący przebywał na budowach w B., K. i T.. Pracował tam jako operator wężła betoniarskiego, a dalej monter konstrukcji stalowych na wysokości. W ramach ostatnich z wymienionych stawiał konstrukcje metalowe. Prace polegające na montażu konstrukcji stalowych na wysokości (40, 50 i ponad 70 metrów), wykonywał odwołujący również w trakcie realizacji kontraktu na W.. Wykonywał je od 21.07.1986r., na budowie koksowni, aby po roku pracy przenieść się w okolice B., ale do pracy w charakterze montera c.o. Pracował tam przy budowie szpitala. Przed wyjazdem na Węgry odwołujący pracował przy montażu konstrukcji stalowych w K.. Była to praca na wysokości. Przy montażu konstrukcji stalowych na wysokości pracował odwołujący również w ramach kontraktu realizowanego w M., czy na budowie Polmos – L..

W latach 1992, 1993, a także 1994, miała w „ J. „ miejsce praktyka zatrudniania pracowników na dodatkowe 1/2 etatu. J. G. oprócz umów o pracę w wymiarze połowy etatu, realizował w ramach etatu pełnego obowiązki operatora wężła betoniarskiego, a dalej montera konstrukcji stalowych na wysokości.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy zwrócił w pierwszym rzędzie uwagę na niekompletność akt osobowych odwołującego, wyrażającą się w szczególności brakiem jakichkolwiek dokumentów, a także znaczną dowolność w opisywaniu charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w danym okresie czasu, często niekorelującą ze stanowiskiem pracy na jakim był wynagradzany. I tak w szczególności Sąd wskazał, że zachowały się szczątkowe dokumenty opisujące przebieg pracy J. G. po jego powrocie z pierwszego kontraktu na W., a co miało miejsce we wrześniu roku 1983, aż do czasu rozpoczęcia przez niego kolejnej pracy na tzw. „ eksporcie „ tj. do dnia 21.07.1986r., na budowie w (...). Wynika z nich jedynie, że odwołujący przed wyjazdem, w miesiącu kwietniu 1986r. został rozliczony z budowy w K., gdzie miał pracować jako monter konstrukcji stalowych. Na kolejny, postulowany przez odwołującego okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych, tj. okres pracy przy budowie Polmos – L., zachował się jeden opisany wyżej dokument z dnia 01.07.1990r. o jego pracy przy montażu konstrukcji stalowych. Czas pracy odwołującego w Zakładach (...) nie był w pełni kontynuacją jego zatrudnienia w „ Jedyńce „. Od dnia 01.06.1991r. do dnia 31.07.1991r. z zakładem w P. związał się bowiem odrębną umową o pracę, a co skutkowało ustaniem zatrudnienia w miejscu pracy dotychczasowej. Zapewne z tego powodu w jego aktach osobowych nie zachowały się żadne dokumenty opisujące charakter pracy wykonywanej w tym czasie. Jediną wzmianką na ten temat jest zapis dokonany w świadectwie pracy z dnia 31.05.1991r. o tym, że ostatnio - w „ Jedyńce „, pracował jako monter konstrukcji stalowych. Także czas pracy wykonywanej przez odwołującego między 15.04.1993, a 13.11.1995r., ze wskazaniem miejsca jej świadczenia na B., K. i T., jest ubogo udokumentowany w aktach osobowych J. G.. Obok opisanych wyżej umów terminowych, zawieranych w rozmiarze 1/2 etatu na stanowiskach robotniczych, znajduje się wzmiankowane wyżej zaświadczenie z dnia 21.06.1993r. o ukończeniu kursu operatora wężła betoniarskiego, zaświadczenie kwalifikacyjne z 01.07.1993r. o tym, że pracuje on na takim stanowisku, poprzedzone protokołem komisyjnego zaszeregowania z 01.06.1993r. do obsługi i naprawy wężła, urabiania masy betonowej, ale również montażu zbrojenia. Brak zaś, oprócz owych umów terminowych, jakichkolwiek dokumentów odnośnie czasu oraz charakteru pracy w K. i T.. Co się zaś tyczy wnioskowanego przez J. G. okresu pracy wykonywanej na terenie Niemiec (M.), to Sąd wskazał, iż o ile zachowały się dokumenty na okoliczność zawieranych w tym przedmiocie umów, o tyle nie korespondują one z przekazem odwołującego co do czasu ich trwania. I tak w szczególności, wbrew twierdzeniom zainteresowanego, umowę o pracę na tym kontrakcie zawarł nie od 16.11.1995r., a od 1 stycznia tego roku i kolejne, w dniu 13.11.1995r. oraz z dnia 06.04.1996r., a ostatnią aneksowano w dniu 11.06. i 24.07., do dnia 31.10.1996r., a ostatecznie zakończoną w dniu 27.09.1996r.

Nadto Sąd Okręgowy Sąd Okręgowy wskazał, iż wiarygodne są zeznania odwołującego, że praca, którą wykonywał na stanowisku montera konstrukcji stalowych, wykonywana była na wysokości. Okoliczność tę w sposób stanowczy potwierdzili przesłuchani w sprawie świadkowie, a także wystawiane odwołującemu począwszy od roku 1990, zaświadczenia lekarskie o jego zdolności do prac monterskich, ale również ślusarsko – spawalniczych, w tym także na wysokości. Zeznania odwołującego o tym, zakresie są także udokumentowane, albo uprawdopodobnione dokumentami znajdującymi się w jego aktach osobowych. I tak Sąd wskazał, iż jeśli chodzi o pierwszy wnioskowany

przez J. G. okres pracy, a więc wykonywanej wedle jego twierdzeń od 02.06.1986r. do 18.07.1986r. w K., to oprócz jego zeznań, zachowały się dokumenty twierdzenia te uprawdopodobniające, w postaci wzmiankowanej opinii z dnia 25.03.1986r., życiorysu z tego roku oraz karty obiegowej i zaświadczenia z dnia 10.04.1986r., z którego treści wynika, że z prac w K. rozliczył się J. G. w dniu 10.04.1986r., a nie jak podał w odwołaniu dnia 18.07.1986r. Nie wpływa to jednakże na ocenę Sądu, że w K., jako monter konstrukcji stalowych na wysokości, pracował przynajmniej w okresie wnioskowanym co do czasu, a więc przez 1 m-c i 16 dni. Na W., w ramach kontraktu rozpoczętego w dniu 21.07.1986r., pracował J. G. jako monter konstrukcji stalowych na wysokości, jednakże nie w całym postulowanym okresie. Jak sam zeznał, a co znajduje swoje odzwierciedlenie w dokumentacji osobowej, od lipca roku następnego, pracował jako monter, ale instalacji c.o.. Z okresu tego uwzględnieniu podlega zatem czas od dnia 2.07.1986r. do dnia 30.06.1987r. (11 m-cy i 9 dni)

Sąd przyjął za wykazane, że prace montera konstrukcji stalowych na wysokości na budowie Polmos – L., wykonywał J. G. w pełnym, wnioskowanym okresie. (4 m-ce i 15 dni). Za wiarygodne uznał też Sąd twierdzenia odwołującego, że w okresie od 10.09.1990r. do 31.07.1991r. wykonywał prace montera konstrukcji stalowych na wysokości, dla Zakładów (...) w P., zresztą w okresie od 01.06. do 30.07.1991r., jako pracownik tychże. Jak zaznaczyła bowiem „ Jedyńka „ w świadectwie pracy z dnia 31.05.1991r., ostatnio pracował on w tym zakładzie jako monter konstrukcji stalowych. Należy zatem przyjąć za racjonalne, że charakter pracy wykonywanej przez J. G. po dniu 31.05.1991 r., był kontynuacją tej świadczonej dotychczas, a to tym bardziej, że we wniosku o jego przejście napisały „ P. „ że J. G. wyraża chęć zatrudnienia się w tej firmie, co wskazuje na to, iż strony pozostawały już we współpracy.

Sąd I instancji wskazał, iż okresy pracy wnioskodawcy w Cechach, na stanowisku betoniarza i dalej montera – spawacza, podlega również zaliczeniu do stażu szczególnego jako w pełni udokumentowany w aktach osobowych odwołującego z tym, że czasokres ich trwania nie pokrywa się z datami wskazanymi przez zainteresowanego. I tak w szczególności, pierwszy z nich rozpoczął się w dniu 16.09.1991r., a zakończył w dniu 14.01.1993r., drugi zaś trwał od 29.01.1993, do 16.04.1993r. (łącznie 1 rok, 6 m-cy i 15 dni). Mimo braku kompletnej dokumentacji osobowej, za wiarygodne Sąd Okręgowy uznał zeznania odwołującego, że w okresie od 15.04.1993r., ale do dnia 31.12.1994r., zamiast 13.11.1995r., (od 01.01.1995r. realizował kontrakt w M.), obok zawieranych umów o pracę na czas określony w rozmiarze 1/2 etatu, był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako operator wężła betoniarskiego, a dalej monter konstrukcji stalowych na wysokości. Trudno bowiem przyjąć, aby kierowano go w roku 1993r. na kurs operatora wężła betoniarskiego wyłącznie na potrzeby umowy o pracę z dnia 01.07.1993r., zawartą w rozmiarze połowy etatu, na stanowisko robotnika budowlanego. Świadek W., który w tamtym czasie zajmował się sprawami kadrowymi „ Jedyńki „ zeznał, że właśnie w tamtym czasie istniała praktyka dodatkowego zatrudniania pracowników w niepełnym wymiarze czasu pracy. (1 rok, 8 m-cy i 16 dni). Okres pracy J. G. w Niemczech, od dnia 01.01.1995r., do dnia 27.09.1996r., na stanowisku montera konstrukcji stalowych („ mks „) - 1 rok, 9 m-cy i 27 dni , jest natomiast udokumentowany opisanymi wyżej umowami o pracę. Okoliczność, że w okresie tym wnioskodawca wykonywał pracę na wysokości, potwierdzili w pełni przesłuchani w sprawie świadkowie .

W konkluzji powyższych rozważań, Sąd Okręgowy stwierdził, że do okresów pracy w warunkach szczególnych uznanych przez organ rentowy, za udowodnione należy doliczyć dalsze okresy pracy tej pracy wynoszące łącznie 7 lat, 4 m-ce i 29, co przy uwzględnieniu okresu niespornego, daje wymiar 17 lat, 2 m-cy i 7 dni.

W tych okolicznościach Sąd I instancji powołując się na regulację zawartą w art. 184 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. „ o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych „ (Dz.U. z roku 2015, poz. 748 j.t.), uznał że odwołujący spełnił wszystkie warunki niezbędne do przyznania mu dochodzonego świadczenia, co mając na uwadze zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego.

Apelację od przedmiotowego wyroku wniósł organ rentowy zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . W konkluzji stawianego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż Sąd I instancji w sposób nieuprawniony zaliczył ubezpieczonemu do okresów pracy w

szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, uprawniających do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku okresów pracy :

- na budowie Polmos w L. w wymiarze 4 m-ce 15 dni;
- w Zakładach (...) w P. od 10.09.1990 r. do 31.07.1991 r. w wymiarze 10 m-cy 21 dni;
- w C. od 29.01.1993 r. do 16.04.1993 r.;
- na kontrakcie w M. od 15.04.1993 r. do 31.12.1994 r. 1 rok 8 m-cy 16 dni, gdyż zaliczenie tych okresów pozostaje w sprzeczności z dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych odwołującego;
- oraz w Niemczech w okresie ciągłym od 1.01.1995 r. do 27.09.1996 r. podczas gdy pierwsza umowa została zawarta została zawarta na okres od 1.01.1995 r. do 5.04.1995 r. , a kolejna od 13.11.1995 r.

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Okręgowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Apelacyjny w większości aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż pomimo braku postawienia w apelacji, zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego tj. art. 233 kpc, uzasadnienie apelacji wskazuje na to, iż jest to główny zarzut apelującego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji prawa procesowego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266). Ramy swobodnej oceny dowodów są określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137). Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 328 § 2 k.p.c.).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Natomiast zarzut dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, a ponadto podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania sądu

pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonana, przez Sąd Okręgowy, ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poza niżej omówionym wyjątkiem, jest wbrew twierdzeniom apelującego, prawidłowa.

Zarzuty apelacji znajdują jedynie uzasadnienie co do błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż ubezpieczony pracował na budowie w Czechach w okresie od 29 stycznia 1993 r. do 16 kwietnia 1993 r. Z karty osobowej załączonej do akt dotyczących wniosku o emeryturę pomostową (k. 25) wynika bowiem, iż pracę na tej budowie ubezpieczony wykonywał od 1 lutego 1993 r. do 8 kwietnia 1993 r. Nadto ustalenie Sądu co do daty końcowej pracy ubezpieczonego pozostaje w sprzeczności z dokumentacją, z której wynika, iż już w dniu 15 kwietnia 1993 r. rozpoczął on pracę na budowie w M.. Okoliczność ta pozostaje jednak bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem ubezpieczony nawet po skorygowaniu tego okresu zatrudnienia, legitymuje się ponad 17 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

W pozostałej części zarzuty skarżącego sprowadzają się jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący w istocie kwestionuje ustalenia Sądu, które zostały oparte na zeznaniach wnioskodawcy i zawnioskowanych przez niego świadków, a także powołanej przez Sąd dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych wnioskodawcy, co do okoliczności, iż w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę zaliczaną do prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uprawniających do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

W odniesieniu do pierwszego kwestionowanego w apelacji okresu zatrudnienia tj. zatrudnienia od 15.04.1990 r. do 30.08.1990 r. na budowie Polmos – L. na stanowisku monter konstrukcji stalowych, to wskazać należy, iż Sąd I instancji ustalenia swoje oparł nie tylko na zeznaniach odwołującego, ale również na zawartym w aktach osobowych ubezpieczonego, dokumencie z dnia 01.07.1990r., z którego wynika, iż w okresie tego zatrudnienia wykonywał on pracę przy montażu konstrukcji stalowych.

Kolejny kwestionowany w apelacji okres zatrudnienia w szczególnych warunkach to okres od 10.09.1990 r. do 31.07.1991 r. w Zakładach (...) na stanowisku monter konstrukcji stalowych. Z materiału znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawcy w tym świadectwa pracy wystawionego przez (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) oraz wniosku (...) Sp. z o.o. Przedsiębiorstwa Budowlano- (...) w P. o przekazanie J. G. od dnia 1 czerwca 1991 r. na zasadzie porozumienia zakładów wynika, iż do dnia 31 maja 1991 r. wnioskodawca pracował w tych zakładach w ramach oddelegowania przez Zakład macierzysty, natomiast od dnia 01.06.1991r. do dnia 31.07.1991r. z zakładem w P. związał się odrębną umową o pracę, co skutkowało ustaniem zatrudnienia w miejscu pracy dotychczasowej. Zeznania wnioskodawcy, iż w okresie tego zatrudnienia pracował jako monter konstrukcji stalowych potwierdza zapis zawarty w świadectwie pracy, z którego wynika, iż w ostatnim okresie zatrudnienia w (...) pracował na stanowisku monter konstrukcji stalowych. Skoro zatem ubezpieczony w okresie oddelegowania do Zakładu w P. tj. od 10.06.1990 r. do 31.05.1991 r. wykonywał pracę na stanowisku monter konstrukcji stalowych, w sposób uprawniony Sąd I instancji uznał, iż pracę w tym charakterze wykonywał również po zawarciu z tym zakładem umowy o pracę do dnia 31 lipca 1991 r.

Niezrozumiały natomiast, jest zarzut apelanta, iż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony zaliczył ubezpieczonemu do stażu szczególnego okres pracy od 15.04.1993 r. do 31.12.1994 r. w M.. Zgodnie bowiem z ustaleniami Sądu wnioskodawca, w tym okresie jako pracownik Przedsiębiorstwa (...), pracę wykonywał na terenie kraju w B., K. i T. w charakterze operatora węzła betoniarzkiego, a następnie monter konstrukcji stalowych. Wprawdzie z umów terminowych zawieranych w powyższym okresie wynika, iż wnioskodawca był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu, jednakże pozostały materiał dowodowy wskazuje, iż pracę tą wykonywał dodatkowo obok zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy. Zeznania wnioskodawcy w tym zakresie są spójne z zeznaniami świadka M. W., pracownika kadr Przedsiębiorstwa (...), który potwierdził, iż przedsiębiorstwo to na przestrzeni lat 1992-1994 na kontraktach zatrudniało pracowników, pracujących na pełen etat, dodatkowo na 1/2 etatu. Również z protokołu komisijnego zaszeregowania z dnia 1 .06.1993 r. nie wynika, aby ubezpieczony był zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu

pracy. Nadto należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że gdyby ubezpieczony był zatrudniony jedynie w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku robotnika budowlanego, nieracjonalnym byłoby kierowanie go na, na potrzeby wykonywania tej umowy, na kurs operatorów wężła betoniarskiego.

Wskazać również należy, iż w świetle materiału sprawy, w sposób uprawniony Sąd Okręgowy uznał, iż w spornych okresach, niezależnie od wskazywanego przez pracodawcę w umowach o pracę stanowiskach, czy to spawacza, monter, monter konstrukcji stalowych, wnioskodawca wykonywał pracę w charakterze monter konstrukcji stalowych, polegającą głównie na spawaniu, przy czym pracę tę wykonywał na wysokości. Okoliczność tę w sposób stanowczy potwierdzili przesłuchani w sprawie świadkowie. Zeznania odwołującego i świadków w tym zakresie są także udokumentowane, albo uprawdopodobnione dokumentami znajdującymi się w jego aktach osobowych w tym wystawianymi odwołującemu w latach 1990, 1991, 1993, 1994, 1995, 1997, 1998 zaświadczeniami lekarskimi o jego zdolności do prac monterskich, ale również prac ślusarsko – spawalniczych, w tym także na wysokości.

W konkluzji powyższego uznać należy, iż Sąd I instancji w sposób uprawniony przyjął, iż w spornych okresach zatrudnienia we (...) „Jedynce”, a incydentalnie w Zakładach (...) w P., ubezpieczony wykonywał prace kwalifikowane jako prace w warunkach szczególnych, uprawniające go do przejścia na emeryturę w obniżonym wieku tj. prace betoniarskie, w tym również polegające na obsłudze wężła betoniarskiego, opisane w dziale V, poz. 4 załącznika A do rozporządzenia z roku 1983 oraz prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości opisane w tym samym dziale, pod pozycją 5.

Skoro jak wynika z powyższych rozważań, J. G. legitymuje się wymagany, minimum 15 letnim okresem pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, zasadnie Sąd I instancji uznał, iż spełnia wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury, o których mowa w art. 184 omawianej ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję, Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc ustalając ich wysokość na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm. Dz.U. z 2016 r. poz. 1667) .